

Continuem viatge cap a Djenne a través de més «sabana», de més poblats vistosos i d'immensos baobabs. En aquesta bella ciutat, també a prop del Níger, a l'any 1970 es van fer uns grans descobriments arqueològics que confirmen que els pobles negres havien desenvolupat, coetanis a l'era cristiana, els elements suficients per tenir una història pròspera i independent de comerç caravaner amb els àrabs. La mesquita de Djenne diuen que és el monument més gran del món construït en fang. Nosaltres vàrem tenir la sort d'arribar-hi un dilluns, que és el dia de l'atapeït mercat en el qual, l'exhibició de vestits coloristes i de pentinats de pacient i cridanera elaboració que les dones peul (fula), bambara o boso mostren orgullosos, fan que doni encara, molt més relleu a la gran mesquita d'estil sudanès. Després de visitar tranquil·lament, la bonica i antiga ciutat comercial i intel·lectual de l'imperi Songhai, els seus carrers tradicionals, la mesquita, etc. i les seves restes arqueològiques dels afores, deixem Djenne i continuem el viatge. Per la carretera anem passant poblets mig amagats, de quadrades casetes i graners de cons coronats per teulades de palla, fins que arribem a Sanga, ja en el país Dogón, poble molt bonic immers entre grans baobabs.

Els Dogons són un poble que, encara que s'islamitza acceleradament, continua les seves creences animistes basades en una profunda i complexa cosmogònia en la qual, la terra plana, fertilitzada pel deu creador «Amma», és el centre de l'Univers. La manera de fer escultures, de teixir o de cultivar les terres, les seves reunions quotidianes, els bellíssims vestits, la decoració de les seves cases o la disposició dels poblats, etc. obeeixen a aquesta simbologia. El país Dogón és una àrida planura de turons rocosos situat al mig de la gran corba que descriu el riu Níger, a la frontera de Malí i de Burkina Faso. A l'extrem d'aquest planell, una cinglera de colossals blocs d'arenisca, es precipita sobre la planura que hi ha a baix i que pertany ja al món Mosi, l'ètnia majoritària de Burkina Faso. És justament sobre aquestes cingleres on viuen els Dogon. Durant dos dies fem excursions, a peu, a través de l'espectacular cinglera de Bandiagara, que ens permeten veure alguns d'aquells exòtics i bonics poblats penjats i conèixer també una mica aquesta peculiar cultura (vegeu l'interessant i didàctic article: «Els Dogons, una ètnia adaptada al seu entorn». Publicat a la revista «Muntanya» del Centre Excursionista de Catalunya número 770-agost-1990, escrit per Rafael Battestini).

Continuem viatge fins a Mopti, segona ciutat del país, i en la qual l'afluent més important del Níger, el Bani, s'ajunta amb el gran riu. Aquest port fluvial de gran importància comercial representa més plàsticament que cap altra ciutat del Malí, la problemàtica del país, desertització galopant, debilitat del comerç interior i també capacitat d'integració en l'activitat mil·lenària de totes les races del Malí —en aquesta «Venècia africana» com bé o malament se l'anomena— els pastors acostumen a ser peul, els barquers que transporten els seus ramats són bambares, els pescadors són bosos i la sal és portada del desert pels tuaregs. Nosaltres hi restem un parell de dies amb la finalitat de visitar la pintoresca ciu-